

RĀ•GRĀ•K

ĀĀEtrtek, 27 prosinec 2018

Do RĀ½grĀĭku, do sokola, jsem chodila asi tak od druhĀĀ
tĀ™Ā-dy. Sokol to ale ve skuteĀnosti nebyl, byla to TĀ›lovĀ½chovnĀĭ
jednota ĀĀEKD Stalingrad. Od mĀĀho domova byla sokolovna kousek. PĀ™es ĀĀechĀĭk, kde jsme u sochy Svatopluka ĀĀEo
cvrnkali kuliĀky, pak dolĀ po schodech, kde jsme hrĀĭli ĀĀcukr,
kĀĭva, limonĀda, ĀĀajĀĀ, potom pĀ™es nejdĀĀ- ulici v Praze,
kterĀ mĀĭma jeĀĭtĀ› poĀ™Āĭd Ā™Ā-kala FoĀĭovka.

Pro mne to uĀ¾ byla Stalinka; byla to neĀĀastnĀĭ ulice,
kterĀĭ vystĀ™Ā-dala osm nĀĭzvĀ, neĀ¾ se z nĀ- stala VinohradskĀĭ, podle nĀ›kdejĀĭĀ-ch
vinic na zdejĀĭĀ-ch strĀĭnĀ-ch.

PostupnĀ›

se tak jmenovala ĀĀ-ĀĀanskĀĭ, ĀĀernokosteleckĀĭ (tento nĀĭzev nese dodnes navazujĀ-cĀ-
ĀĀsek ve StraĀĭnicĀ-ch), pozdĀ›ji Jungmannova. Po pĀ™ipojenĀ- KrĀĭlovskĀ½ch Vinohrad a
Ā½Ākova k VelĀĀ Praze v roce 1922 se jmenovala Fochova podle francouzskĀĀho
marĀĭĭla Ferdinanda Foche. Sotva si na nĀĭzev lidĀĀ zvykli, nastala opĀ›t zmĀ›na ĀĀ
za nacistickĀĀ okupace to byla pro zmĀ›nu Schwerinova. Po vĀĭlce krĀĭtkĀ½ ĀĀas opĀ›t
ĀĀFoĀĭovkaĀĀ, ale po roce 1948 pĀ™Āĭel na Ā™Ādu jinĀ½ ĀĀmarĀĭĭlĀĀ ĀĀ generalissimus
Stalin. Po obdobĀ- kultu osobnosti nakonec nĀ›koho na magistrĀĭtu napadla spĀĭsnĀĭ
myĀĭlenka vyhnout se vojevĀ-dĀ-m, a tak se zrodil neutrĀĭlnĀ- nĀĭzev VinohradskĀĭ.
Asi to byla ĀĀastnĀĭ volba, neboĀĀ vydrĀ¾ela dodnes.

KdyĀ¾ jsem pĀ™eĀĭla Vinohradskou, tak uĀ¾ zbĀ½valo
jenom vybĀ›hnout nahoru TĀ™ebĀ-zskou, a byla jsem tam. Sokolovna mĀ›la velikĀĭnskou
i malou tĀ›locviĀnu, bazĀĀn, atletickĀĀ hĀ™ĀĭtĀ› a jedno menĀĭĀ-, kterĀĀ se v zimĀ›
stĀ™Ā-kalo, na hokej.

S partou holek jsme chodily cviĀit ka¾dĀĀ

pondĀĭĀ-, bĀ›hat na atletickou drĀĭhu, plavat i bruslit. Po cviĀenĀ- jsme vĀ¾dycky
sesbĀ-raly deseĀĀky a v mĀ-stnĀ-m bufetu si za dvacetnĀ-k koupily krajĀ-c chleba
namazanĀ½ plnotuĀnou hoĀ™ĀĀicĀ-. Za tĀ™icetnĀ-k to uĀ¾ byla houska s hoĀ™ĀĀicĀ- a kdyĀ¾
nĀ›kterĀĭ z nĀĭs dokonce mĀ›la hnĀ›dou papĀ-rovou korunu, tak si mohla koupit
mandarinkovĀĀ pomo a my na nĀ- loudily, aby nĀĭm dala alespoĀ^ loknout.

V zimĀ› tu bylo i nejbliĀĀĀ- kluzĀĭtĀ›, kde jsem
se uĀĀila na ĀĭlajfkĀĭch, pozdĀ›ji jsem mĀ›la kanady po
bratrancĀ-ch. KdyĀ¾ jsem si poprvĀĀ pĀ™ĀĀila od kĀĭmoĀĭky bĀ-ĀĀ krasobluslaĀ™skĀĀ boty,
mĀĭlem jsem se pĀ™mizabila. Nikdy jsem se uĀ¾ na nich nenauĀĀila sprĀĭvnĀ› bruslit;
jak jsem si pak poĀ™Ā-dila svoje, musely zoubky pryĀĀ, protoĀ¾e co skluz, to pĀĭd.

Jo, do toho Sokola jsem chodila nejdĀ™Ā-v

cviĀit sama, pak jako pomocnĀĭ cviĀitelka a nakonec, uĀ¾ jako plnoletĀĭ, i jako
cviĀitelka. Moc dlouho ne, po srpnu, v 68. roce, se totiĀ¾ do RĀ½grĀĭku
nakvartĀ½rovali RusĀĭci. Vedle Sokolovny se zakopali ve strĀĭni. MalĀ- ĀĀernĀ-
aziatĀĭ- muĀĀĭci, tankistĀĀ. Tanky byla zaparkovanĀĀ pĀ™med tĀ›locviĀnou, s hlavnĀ›mi
namĀ-Ā™enĀ½mi dolĀ na Vinohradskou. VydrĀ¾ely tam stĀĭt celĀ½ rok, ale to uĀ¾ jsem na
Vinohradech stejnĀ› nebydlela. V tĀĀ dobĀ› jsem uĀ¾ vĀ›dĀ›la, Ā¾e park nenĀ- Ā¾ĀĀdnĀ½
RĀ½grĀĭk, ale jsou to Riegrovy sady, pojmenovanĀĀ po nĀĭrodnĀ-m obrozenci a politikovi, kterĀ½ Ā¾Āil v dobĀĭch, kdy slovo
vlastenec jeĀĭtĀ› nebyla nadĀĭvka.

Bronzovj

socha dr. F. L. Riegra v nadivotn- velikosti je téměř těmi metry vysokj, stojí- na ulovm stupovitm, a cca čtyřmi metry vysokm podstavci, nad schodiitm na rohu Italsk a Polsk ulice. V energickm postoji a pohledu muže s rukama v bok vydil autor Riegrovo tradin- nrodn- heslo: âœNedejme se!âœ, kter je napsino i na t-t s eskm heraldickm lvem u jeho lev nohy. Jedná se o jednu z nejvýznamnější-ch portrétní-ch prací- J. V. Myslbeka.

F.L.Rieger

se narodil 10. prosince 1818, a jeho rodn Semily slaví- letos 200 let od jeho narozen-.

deeres